

ONADES DE PLATAMAR

TABARCA JUVENIL, 67

El jurat del 20é Premi de Narrativa Juvenil Ciutat de Torrent, presidit per Patricia Sáez Orea, regidora d'Educació i Dinamització Lingüística de l'Ajuntament de Torrent, i compost per Mª José Mora Aullana, Joaquina Barba, Vicente Muñoz Puelles i Josep Palomero, el va concedir, com a finalista, a *Onades de platamar*, d'Ivan Carbonell Iglesias.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© D'aquesta edició: Tabarca Llibres, 2023
Pl. Alqueria de la Culla, 4 (Edif. Albufera Center, of. 104-B)
46910 ALFAFAR (València)
Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432
www.tabarcallibres.com
e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Ivan Carbonell Iglesias
Portada: Nina Llorens
Imatges: Maria Saiz Raimundo
Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis
Maquetació: Tabarca Llibres

Impressió: Leitzarán
ISBN: 978-84-8025-605-6
DL: V-1042-2023

TABARCA JUVENIL

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. EL GUARDIÀ DE L'ANELL. Vicent Pascual
2. TRES DIES FORA CASA. Adela Ruiz, Manel Sànchez
3. EL CRIST ROMÀNIC. Joan Pla
4. L'ÒASI DE LES DONZELLES. Josep L. Tàrrega
5. VIATGE A L'ILLA GRAN. Josep Millo
6. MOGUDA AL RACÓ D'ADEMÚS. Adela Ruiz Sancho
7. L'ANELL DEL PAPA LUNA. Joan Pla
8. FALCÓ 3 CRIDANT ÀGUILA 4. Albert Hernández i Xulvi
9. AVENTURA AL POBLE FANTASMA. Lluçia Vallés i Calvo
10. AQUELL MATÍ ERA PERFECTE. Albert Garcia i Pascual
11. LES CINC MONEDES D'OR. Adela Ruiz Sancho
12. LA DECISIÓ DE NEUS. Anna Montaña Llopis
13. TRACTES AMB EL DIABLE. Glòria Olivares i Muñoz
14. MARTA I ELS SEGRESTADORS. Víctor Peris i Grau
15. NIT I LA TEMPESTA DEL NO-RES. Víctor Peris i Grau
16. EL BRAÇALET DE LA PRINCESA MORA. Joaquina Barba
17. EL LLIBRE DELS EXÀMENS. Albert Garcia
18. ELS GREIXETS. Francesc Mompó
19. ELS DESIGS DE LA PRIMAVERA. Francesc Mezquita
20. L'ÀNGEL DE LA MORT. Juane Gumbau
21. FÀTIMA DE BERFULL. Vicent Sanchis
22. FELIP MARLOWE I LA BANDA DELS BARRACONS. Lluís Miret
23. PER QUÈ, SARA? Enric Lluch i Girbés
24. EL SERVIDOR DE L'ALQUIMISTA. Enric Lluch i Girbés
25. UENDOS. Francesc Mompó
26. LA NIT DE LA PRINCESA. Ivan Carbonell i Iglesias
27. TAL COM CARAGOL DE MAR. Juane Gumbau
28. QUAN ARRIBA EL CREPUSCLE. Manel Àlamo Garcia
29. EL LLEÓ DEL RIF. Mariano Casas Gómez
30. VIVINT I AVANT. Adela Ruiz Sancho
31. CEL OBERT. Joaquina Barba Plaza
32. EL SECRET DEL MAS DE LA PEDRA. Ivan Carbonell

33. MAD. DESTRUCCIÓ MÚTUA ASSEGURADA. Frederic Sentandreu
34. UN SECRET A LA SERRA. Adela Ruiz Sancho
35. ENIGMES EN L'INTERIOR DE LA TERRA. Joan Pla
36. HÈRCULES. Teresa Broseta
37. QÜESTIÓ DE FEROMONES. Enric Lluch i Girbes
38. TABARCA. AVENTURA PER LA MEDITERRÀNIA. Juli Capilla
39. LES VEUS DEL MÉS ENLLÀ. Adela Ruiz Sancho
40. CAP DE VENA. Miquel Salvo Ramos
41. RÈQUIEM PER REGINALD HUXLEY. Manel Àlamo Garcia
42. AQUELLA MAR BLANCA. Pep Castellano
43. EL MECANISME D'ANTIQUITERA. Juane Gumbau
44. BES DE XOCOLATE. Maurici Belmonte Monar
45. ELS DORMENTS. Vicent Pascual
46. MÜNCHEN. Josep Lluís Roig
47. PRESÈNCIES. Berna Blanch
48. PRINCESA D'OR. Laura Borao Moreno
49. UN DEUTE D'AMOR. Juane Gumbau
50. L'ARRIBADA DELS ROSSINYOLS. Jordi Raül Verdú
51. AITANA I EL BOSC ENCANTAT. Jordi Raül Verdú
52. LA COVA DEL LLOP MARÍ. Nati Pérez i Caselles
53. MAJKKU: EXISTEIX... Lucía Arenas Pastor
54. LECTURA OBLIGATÒRIA. Carles Durà i Herrero
55. L'ILLA DE L'OMBRA. Santiago Forné Arnau
56. RES A AMAGAR. Anna Boluda i Gisbert
57. JUDITH SORRIBES. Josep Usó i Mañanós
58. PAPALLONA DE CRISTALL. Laura Borao Moreno
59. SHINOBI. EL SENYOR DE LA GUERRA. Ivan Carbonell Iglesias
60. TRES SETMANES A BRIGHTON. Nati Pérez Caselles
61. LA DURA DECISIÓ DE GABRIEL. Joan Pla
62. ESTIRA EL FIL, ARIADNA! Joan Carles Ventura
63. QUAN ENCARA PODIEM SOMIAR. Vicent Sanhermelando Bellver
64. PARENTS LLUNYANS. Salvador Lauder
65. NAWFAL, ESPERA'M. Maurici Belmonte Monar
66. MISTERI EN LA CALA DEL FRANCÉS. Nati Pérez Caselles
67. ONADES DE PLATAMAR. Ivan Carbonell Iglesias

ONADES DE PLATAMAR

Ivan Carbonell Iglesias

Per a Josep Llorens, editor de Tabarca Llibres. En agraïment per haver editat les novel·les amb les quals vaig aprendre a llegir en valencià. Gràcies a la teua il·lusió d'editor els meus somnis de lector van ser possibles. Com a valencià i com a lector, gràcies per cada llibre que has editat, gràcies per la teua meravellosa illa de llibres.

Per al meu amic Carlos Fabre, per l'assessorament en matèria de festivals.

Per a Aran, per aquell dia feliç a Orpesa sense el qual aquesta novel·la no existiria.

Per a Maria, per haver-me acompanyat a explorar per dins la Torre del Rei.

Cinc dies abans del concert

1. Hipòlit, Elies i Helen

Hipòlit conduïa somrient. El sol del matí entrava per les finestretes del cotxe. Cada quilòmetre fet els aproximava més a la destinació. Al seu costat, Helen l'observava. A la part de darrere, Elies mirava la pantalla del mòbil i en alguna ocasió llançava una mirada escadussera al paisatge. El viatge per l'autovia A7 des de Cocentaina fins a Orpesa se'ls havia fet un pèl llarg, excepte per a Hipòlit. Mentre conduïa, havia estat repetint sovint en veu alta:

—*The Killers...*

Ho havia dit en passar el port d'Albaida, ho havia tornat a dir en baixar el port de Càrcer i en deixar València al costat per la circumval·lació; ho havia dit en passar Castelló i ho havia dit una vegada més en desviar-se cap a Orpesa. Quan entraven per fi a eixa població, la veu d'Elies va sonar il·lusionada per primera volta:

—Eh, a la rotonda hi ha una escultura a Jaume I!

Hipòlit havia mirat cap avant. Encararen una avinguda molt gran. Helen havia posat una mà en un dels braços d'Hipòlit que subjectaven el volant.

—Estàs feliç, veritat, Hipòlit?

—Molt —Hipòlit va mirar la seua amiga un instant. Helen s'imaginava el que Hipòlit estava a punt de dir, així és que els dos ho digueren alhora:— *The Killers!*

Darrere, Elies s'havia quedat mirant des de la finestreta posterior. Helen va insistir:

—Però només és pel concert dels *Killers* que estàs tan content?

—No, Helen. No és només que vorem els *Killers* en acció; és que per fi passarem una setmana junts! Este grup d'amics en descomposició necessitava açò.

—Bé, passarem una setmana junts... relativament. Roger i Araceli treballen a Marina de Plata i Juli fa de guia a la torre, recorda-ho.

—Però passarem algun dia junts, no? I a més, anirem al concert junts.

—Sí. Li envie un missatge a Ainhoa a vore si s'ha instal·lat a Benicàssim amb el xicon.

—*The Killers!* I una setmana amb els amics a la platja... què més cal per a ser feliç?

—La rotonda que hem passat era un homenatge a Jaume I!

Elies s'havia avançat i havia posat la cara entre els seients davanters d'Hipòlit i de Helen. Hipòlit el va mirar pel retrovisor. Elies es va tocar les ulleres de miop gruixudes i es cargolaven els cabells cap arrere. S'estava deixant els cabells llargs i li feien la cara còmica. Hipòlit va clavar els ulls en els del seu amic.

—Elies, no sabia que estaves en el cotxe! Quina sorpresa! Com va? Quan has muntat ací, que no me n'he adonat? Ha sigut a Cocentaina? Helen, tu sabies que Elies estava ací?

Elies arrufà el nas i es feu cap arrere. Va submergir-se en el missatge que acabava de rebre.

Una rotonda després, Helen havia fet indicacions a Hipòlit. Duia en el mòbil la ruta que el seu amic Juli havia enviat. Ella va alçar els ulls de la pantalla i el va veure:

—Mira, allí està Juli esperant-nos.

El navegador els havia dut a l'entrada de l'aparcament d'un edifici gegantí. El seu amic estava al costat de la porta del garatge i va accionar un comandament. La porta del garatge es va obrir i Juli va pujar al cotxe per una de les portes. Va seure amb Elies.

—Elies! —Juli i Elies es donaren dos besos a les galtes. Després Juli es va fer avant i va besar Helen. Va posar una mà al muscle d'Hipòlit—. El viatge bé, José Hipólito?

—Tot de meravella, Juli —va contestar Hipòlit i es va girar per a xocar la mà amb Juli. Llavors va mirar Elies i va dir:— Elies està ací? No sabia que també estaves en el cotxe!

Elies va traure la llengua i va posar els ulls en blanc. La porta automàtica de la cotxera quasi s'havia obert del tot quan tres hòmens passaren pel costat del cotxe i començaren a baixar per la rampa. Helen se'ls va quedar mirant fins que van desaparèixer entre les ombres de l'aparcament.

—Tira abans que es tanque la porta —va dir Juli a Hipòlit. Després va mirar Elies i va provar de veure la pantalla del telèfon—. Amb qui t'escrius, que estàs tan absort?

—I a tu això què et fa? Aparta el cap, no esquadriñes la meua intimitat!

El cotxe va baixar la rampa. Helen va buscar amb la mirada els hòmens que havien entrat abans que ells.

2. Juli, Elies, Helen i Hipòlit

L'apartament on s'allotjava Juli tenia quatre habitacions i dos banys. Una balconada enorme donava a la piscina, a les pistes de pàdel i a la carretera per on havien vingut, amb el monument dedicat a Jaume I. La platja quedava a l'altra banda i no la podien veure des d'allí, perquè aquella part de l'edifici estava orientada cap a les muntanyes llunyanes.

—Des del terrat es veu tot, quasi diria que es veu Eivissa si fa un dia clar.

—Les teues ganes —havia dit Elies— Vols dir que veus les illes Columbretes, en tot cas.

Hipòlit i Elies s'havien instal·lat en una de les habitacions. Elies havia deixat la maleta al damunt d'un dels llits i l'havia oberta de bat a bat. De l'interior havia caigut un feix de llibres. Hipòlit es va quedar mirant l'escena amb la boca oberta.

—Què és tot això, Elies?

—Mira, són llibres. Si els obris tenen pàgines. I les pàgines tenen lletres. Si juntes les lletres ixen paraules...

—Però tu has vingut ací a descansar o a llegir?

—A descansar llegint. I a vore els *Killers*.

—Pense agafar eixos llibres, dur-los a la platja i fer un forat. Te'ls enterraré allí.

—Oh sí, per favor. M'encantaria desenterrar-los! Fes-me un mapa i doná'm pistes per a trobar el clot! Precisament estic llegint sobre pirates i tresors. Mira, este és *L'illa del tresor*, de...

Hipòlit va deixar la maleta a mig obrir, va eixir de l'habitació i va tancar la porta als nassos d'Elies. Va anar caminant cap a la balconada amb les mans al cap mentre feia negacions amb el cap. Allà va trobar Helen i Juli asseguts al voltant d'una tauleta. Helen mirava a través d'uns prismàtics i Juli li feia indicacions emocionat.

—Es veu un poc la zona dels concerts. Allò d'allà és Benicàssim.

—Hem de desfer-nos d'Elies. Que parega un accident —Hipòlit ho havia dit mentre seia—. Eh, Juli, porta unes papes, no? I olives! Per què no tinc ja una cerveseta en la mà?

—Mira, tens raó, podríem fer una picadeta... —Juli es va estovar en la cadira— A la nevera tens de tot, Hipòlit. Les papes estan al rebost. La meua cervesa que siga sense alcohol.

Hipòlit el va mirar contrariat. Es va alçar i va remugar mentre entrava en casa.

—Quin amfitrió estàs fet, *maededeusinyó*...

Mentre Hipòlit anava a la cuina, Elies va aparéixer amb un llibre voluminós en la mà i va seure en la cadira que havia ocupat Hipòlit. Helen va agafar els prismàtics i va allargar-los a Elies.

—Mira quines vistes, Eli.

Elies va deixar el llibre en la taula i va agafar els prismàtics.

Juli va obrir el llibre i el va començar a fullejar. Va dir el títol mentre passava pàgines.

—*Historia general de los robos y asesinatos de los más famosos piratas* de Daniel Defoe... Que interessant i oportú.

—És una passada de llibre... —Elies va deixar de mirar amb els prismàtics—. Per què dius que és oportú, Juli?

—Perquè esta costa ha sigut una costa de pirates. Per a què creus que servia la torre on faig de guia? I la de sant Vicent de Benicàssim? I la torre Badum d'Irta? I totes les altres?

En aquell moment Hipòlit va aparéixer amb una safata amb cerveses, papes, ametlles, olives, cacaus, platerets per als pi-nyols i tovallons. Va veure que Elies havia ocupat el seu seient i es va quedar immòbil. Elies va agafar papes d'un dels plats.

—Seu ací, Hipòlit, no patisques. T'agafe les claus del cotxe, que m'he deixat les ulleres de sol a la guantera. Ara torne —va dir Helen.

Helen va desaparéixer i en uns segons van sentir com es tancava la porta. Hipòlit va deixar la safata a la taula i va obrir una de les cerveses. Va fer un glop i va mirar el paisatge.

—Després baixem a la piscina, eh?

—Quan vulgues —va dir Juli fullejant el llibre d'Elies.

—D'Ainhoa, Roger i Araceli, en sabem res?

—Sí. Araceli i Roger hui treballen. Ainhoa deu estar ja a Benicàssim amb el nóvio, no ha dit res encara. A la nit vindran tots a sopar.

—Sí, senyor, per fi junts. Mira que haver de vindre a este poble en compte de voré'ns a Cocentina? Des que sou universitaris, no ens veiem ni en pintura!

—Ja estàs fent la guitza? Eres molt pesat, Hipòlit —va dir Juli—. Mira quin paisatge més espectacular i calla un poc.

Estigueren uns segons en silenci. La brisa marina va moure el tendal de color verd de la balconada. Els raigs del sol d'aquell juliol feren clar el paisatge de camins que en la llunyania semblaven perdre's cap a les muntanyes.

—I què fas exactament en la Torre del Rei eixa? —va preguntar al capdavall Hipòlit.

—Faig de guia per als qui volen visitar la torre. L'ensenyen als turistes. He d'obrir-la i tancar-la tots els dies excepte hui, en què no s'admeten visites.

—Quina palissa, no? Deus estar cansat de pujar i baixar escales, de repetir sempre el mateix discurset i d'aguantar *guiris*!

—En absolut, no cregues que hi ha tants visitants. I tinc una caseta de vidre per a estar tranquil entre visita i visita. Aprofite per a transcriure documents.

—Per a fer què? —va preguntar Hipòlit estupefacte.

—És una faena que faig per a Vicenç Cabilda l'home de la meua cosina Joana, la filla de Paco *Uito*. És professor d'Història a la Universitat Jaume I de Castelló, ix amb la filà Creuats. Este apartament és seu, viu ací quan fa classe a la uni. Quan va saber que jo venia a Orpesa a fer de guia amb la beca de la diputació me'n va deixar les claus. I em va donar un totxo de documents antics per a transcriure'ls a ordinador.

—Oh, quina passada! —va dir Elies. Tenia el mòbil a les mans i escrivia un missatge a tota pressa. Havia alçat la vista sobtadament en sentir el que contava Juli.

—Quina passada! —va preguntar Hipòlit escandalitzat—. Però tu no estàs estudiant la carrera de Matemàtiques, Elies?

Per què t'interessen els totxos de documents antics?

—Estudie Matemàtiques i Estadística —va precisar Elies—, però transcriure documents antics és interessant.

—Ui, sí, mira! Mira, mira com em tremolen les mans! —va dir Hipòlit burlant-se'n.

—Quan els tinga transcrits, ell els revisarà i els publicarà. Són documents sobre Orpesa, Benicàssim i Peníscola de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Són fotocòpies, no documents originals, clar. Diu que poden haver dades interessants però que ell no té temps de revisar-los.

—Segur que trobes alguna notícia curiosa! —va dir Elies.

—A vore si ho he entès: l'home de la teua cosina Joana t'ha encomanat que transrigues uns documents que després publicarà ell amb el seu nom i tu ho fas barata res mentre treballes ensenyant una torre. És correcte? —Hipòlit va mirar Juli, que es va quedar pensatiu.

—Sí... és correcte... —va dir Juli un poc contrariat.

—Els universitaris vos penseu que sou molt sabuts, però jo crec que vos prenen el pèl com volen —va dir Hipòlit i després va amollar una rialla sonora i llarga.

—Et rius com un pirata, Pòlit —va dir Elies. En aquell moment el telèfon va vibrar. Era el grup de *WhatsApp* en què estaven tots: *Cocentaina Forever*. Elies va mirar els amics—: És Ainhoa, diu que ja ha arribat a l'hotel de Benicàssim. Que esta nit no venen a sopar. Tenen un sopar romàntic pagat per l'hotel.

—Ja comencem... —va remugar Hipòlit. Mentre ho deia va sonar el seu telèfon i el va agafar—. Mira, missatge de Roger també... Ja estem!... Torna-li la trompa al xic!

—Què diu Roger? —va preguntar Juli mentre agafava unes papes.

—Que ell i Araceli no venen a sopar tampoc, que els han canviat el torn sense avisar i que no poden fer res per a remeiar-ho —va dir Hipòlit—. Ja sabia jo que no ens havíem de vore, si és que estem en descomposició! Som una colla de gent que era amiga, però ja no.

—No, home, tranquil, són coses que passen! Ens veiem un altre dia, heu vingut per a una setmana, no? I a més està el concert, tots tenim les entrades pagades.

—Alguna cosa passarà, ja voràs, no hi ha un estiu que no ens passe res... Estem en descomposició clarament... Si és que jo ho sabia, que este grup d'amics no podria suportar-ho tot: universitats, nòvios, treballs... No hi ha res a fer. En fi, em buscaré uns altres amics i, si és possible, que no es claven en històries rares.

—Este estiu no pot passar res, Hipòlit, per desgràcia.

—Què no, Juli? El teu amic Elies ha dut una maleta plena de llibres de pirates com eixe totxo. Que no trobes tu alguna notícia d'algun pirata d'Orpesa i em poseu a buscar un tresor a la platja en comptes d'anar a vore els *Killers*. Em veig cavant a la platja amb xiquets mirant-me i pensant que estic fent un pou per a un castell d'arena gegant. Recorda bé açò que t'estic dient ara: encara ens ha de passar alguna cosa grossa.

—Estic llegint sobre pirates anglesos, Hipòlit, no valencians —va puntualitzar Elies.

—Ja vorem, ja vorem. Temps al seu temps, jo sé el que em dic.

En aquell moment van sentir que s'obria la porta de l'apartament. Helen va entrar a pressa i va anar directament a la

balconada. Els tres amics la miraren amb una estesa de corfa de cacauets i de pinyols d'oliva en la taula. Helen tenia la cara alterada i les galtes roges.

—Nos vos podeu imaginar el que acabe de sentir en la cotxera mentre buscava les ulleres!

Hipòlit es va dur les mans a les oïdes i va cridar ben alt.

—No, no, no digues res, no vull sentir-ho! Ja estem com sempre! No vull rotllos, hem vingut a descansar, Helen!

Helen va anar cap a ell, es va assentar al damunt d'ell i ho va amollar:

—He sentit tres hòmens que parlaven de boicotejar el concert dels *Killers*!

3. Ainhoa

Ainhoa va traure de la maleta unes malles, un top i les sàbates de córrer. Sobre el llit la seua maleta ocupava un bon tros, però les de Ramon ocupaven més lloc. Ramon es trobava al bany deixant la bossa d'endrec i escampant-hi potets. A Ainhoa no li agradava el desordre quan només feia cinc minuts que eren allí. El viatge havia sigut agradable, però ella va pensar que conviure una setmana amb Ramon era una prova de foc per a la seua relació, quan tot just feia uns mesos que havia començat oficialment.

—Eixirà bé —es va dir en veu alta. Des del bany, Ramon va traure el cap.

—Perdona, has dit res, Ainhoa?

—No... Deia que vull anar a fer la senda que m'has dit — Ainhoa va assenyalar la roba del llit—. Mira la meua roba esportiva. Et sembla que estaré guapa? Em pararà bé? Estaré *sexy*?

—Segur! —Ramon ho havia dit indiferent i havia tornat a entrar al bany a continuar escampant potets. Ainhoa es va quedar mirant la roba. Després va pensar: “Eixirà bé”.

Una hora després, Ainhoa i Ramon caminaven cap a la Torre Colomera per la via verda de Benicàssim. El desig de Ramon era arribar a la Torre de la Corda. Ell coneixia bé aquells llocs, però Ainhoa els visitava per primera vegada. Caminaven agafats de la mà, amb gorres i ulleres de sol per a protegir-se d'un sol inclement. S'havien promés banyar-se quan tornaren del passeig inaugural dels dies que passarien a Benicàssim.

—La torre està vora la Roca del Gegant —va dir Ramon assenyalant un pòster del recorregut. La via verda era una carretera de pols que tallava la muntanya en dos i tenia un túnel llarg a mitjan recorregut. En el primer paratge indicat, trobaren un penyal que s'elevava sobre la mar amb una torre com a corona que mirava la mar i l'infinit.

—Quin paisatge! —va dir Ainhoa. Va agafar fort la mà de Ramon. Precisament en aquell moment ell la va deixar anar—. Què fas? Per què m'amolles?

—Em suen les mans —va dir ell—. Va, fem una carrera!

Ramon va arrancar a córrer i Ainhoa el va seguir amb la mirada. “És un nervi pur”. Aquelles eren paraules de Roger. Els tres feien el Grau d'Educació Física. Roger havia fet un treball per a una assignatura amb Ramon i s'havien fet amics. Un dia l'havia dut al pis d'Ainhoa i Araceli, a sopar. Aquella nit Ainhoa es va fixar en aquell company seu de promoció a qui no havia prestat mai atenció. De sobte, havia començat a pensar que Ramon podia ser el xic que esperava des de feia temps.

—És un poc hiperactiu —digué Roger—. Vol fer Nutrició i Dietètica quan acabe la carrera.

—Oh, segur que és molt ordenat i responsable.

—Responsable, sí. Ordenat ja et dic que no. Vaig anar al seu pis un dia i era una selva.

Ainhoa s'havia assegut un dia amb Ramon a classe. Havien anat fent amistat i al final del segon quadrimestre havien eixit junts una nit de festa. Era finals de juny. Va ser llavors quan Ramon i Ainhoa havien començat una relació en què Ainhoa havia decidit posar tots els ous en la cistella. Ramon era com ella en molts aspectes: addicta a l'esport, apassionat de la carrera, amic de les emocions fortes... Aquella havia de ser una relació definitiva, n'estava segura, s'havia dit. Ara, a la via verda de Benicàssim, Ainhoa va observar com Ramon corria, amb les cames musculades i els braços forts que li agradava ensenyar amb una camiseta sense mànegues. Va traure el mòbil. Havia d'avisar els amics a través del xat *Cocentaina Forever* que a l'hotel Voramar tenien un sopar romàntic pagat, gentilesa de l'hotel. Els ho havia dit el receptionista i Ramon i ella s'havien quedat sorpresos. Havien donat les gràcies i havien agafat les claus per a pujar a l'habitació. Primer ho havia fet Ramon, que havia hagut de pujar a l'ascensor ell a soles. Ainhoa s'havia quedat esperant i havia sigut llavors que s'havia fixat que vora la recepció, asseguts en un sofà vora una tauleta i un piano, hi havia una família. Els pares renyaven una xiqueta vestida amb un vestidet groc. Prop d'ells, assegut en un sofà d'una sola persona hi havia un home major que llegia el periòdic. Duia un vestit de lli blanc, antic i passat de moda, i un barret blanc. Ainhoa hauria jurat que aquell home era d'una altra època. L'home passava fulls de periòdic sense fer soroll i mirava divertit els pares que renyaven la xiqueta. Mentre esperava l'ascensor, Ainhoa juraria que els espiava també a ells per damunt del periòdic.

